

med Ligebehandlingsnævnet. Og der er ikke noget selvstændigt organ, uanset at jeg udmærket er klar over – den diskussion tager vi så, når andenbehandlingen af forslaget om Ligebehandlingsnævnet kommer – at ministeren siger, at Institut for Menneskerettigheder har mulighed for at gøre noget. Instituttet siger selv, at de gerne vil have nogle beføjelser, hvis de skal gøre noget på det her område; så er det sådan set muligt for dem at tage nogle selvstændige initiativer. Nu har vi ikke fået svar endnu – det havde vi i hvert fald ikke i morges – på ministerens bemærkninger til det, som Institut for Menneskerettigheder siger, men det er altså ikke et organ, som selv opfatter sig som det, der kan opfylde det, der står her om et ligebehandlingsorgan med selvstændig initiativret.

Derfor bliver det her direktiv ikke, medmindre der sker noget andet, gennemført i Danmark, for vi er nødt til at have et selvstændigt organ. Kommissionen har jo altså også en åbningsskrivelse mod Danmark i den her sag, og derfor synes jeg også, at ministeren skylder at finde en løsning på det her. Han vil ikke give Ligebehandlingsnævnet selvstændig initiativret, selv om man udmærket kan argumentere for, at de skal have det. Men så må vi finde en anden mulighed – Institut for Menneskerettigheder, eller hvad ved jeg.

Med de to forslag, der ligger, er det her ikke den definitive implementering af det her direktiv.

Kl. 13:44

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Så er det fru Johanne Schmidt-Nielsen som ordfører for Enhedslisten.

Kl. 13:44

(Ordfører)

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Forslaget her forbedrer på nogle meget, meget små punkter den eksisterende lovgivning: definition af løn, fjernelse af loftet for erstatning ved afskedigelse og lovfæstelse af mainstreaming, og derfor kan Enhedslisten også godt støtte forslaget. Men jeg bliver samtidig nødt til at sige meget, meget tydeligt, at vedtagelse af forslaget langtfra får den konsekvens, at kvinder fremover vil få samme løn som mænd her i Danmark.

Vi kan konstatere, at i dag får kvinder på det danske arbejdsmarked 18 pct. mindre i løn end mænd, og forskellen er vel at mærke steget med 3 pct., siden regeringen trådte til, så det er gået den forkerte vej, siden ligestillingsloven blev

vedtaget i 1976. Vi kan også konstatere, at visse såkaldte kvindefag i det offentlige som sygeplejerske, pædagog og social- og sundhedsassistent har en lavere løn end den, vi finder i de såkaldte mandefag med samme uddannelseslængde. Det er også en af de pointer, som de faglige organisationer har påpeget, og den slags problemer kommer lovforslaget her ikke til at bidrage med en løsning på.

EF-Domstolen har fastslået, at ligelønsprincippet under visse forhold ikke kun er begrænset til de situationer, hvor mænd og kvinder udfører deres arbejde for samme arbejdsgiver. Det har imidlertid ikke haft nogen afsmittende virkning på lovforslaget her, men det passer meget godt med regeringens linje. Da den for nogle år siden endelig fremsatte et lovforslag om lønstatistikker på det private arbejdsmarked, viste det sig jo, at virksomhedsstørrelsen betyder, at halvdelen af det private arbejdsmarked ikke omfattes af statistikken, og at virksomheder kan fravælge indberetningen.

Det vil med andre ord være helt fejlagtigt at se lovforslaget her som et udtryk for en vilje fra regeringens side til at gøre noget ved uligelønnen mellem mænd og kvinder på arbejdsmarkedet. Vi kan støtte forslaget, men det betyder altså ikke, at der bliver ligeløn mellem mænd og kvinder. Der skal mere til.

Kl. 13:46

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Beskæftigelsesministeren.

Kl. 13:47

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg takker ordførerne for den foreløbige tilslutning til lovforslaget.

Med lovforslaget gennemfører vi EU's omarbejdede ligebehandlingsdirektiv på ligelønslovens område. Direktivets formål er at forenkle, modernisere og forbedre fællesskabslovgivningen om ligebehandling af mænd og kvinder for dermed at gøre lovgivningen klarere og mere effektiv til fordel for borgerne. Det sker bl.a. ved at gennemføre klare definitioner og indføre retten til generel godtgørelse på ligelønsområdet.

Som det er tradition, går lovforslaget ikke videre end direktivet, men indeholder kun de nødvendige lovæssige tilpasninger. Derved bliver der også størst frihed for arbejdsmarkedets parter til selv at implementere direktivet. Arbejdsmarkedets parter har da også deltaget i den lovforberedende arbejdsgruppe, der netop